

Introducere

Prezenta lucrare își propune să analizeze într-o manieră sistematică procedurile penale speciale reglementate prin legi speciale în România, având ca obiectiv principal crearea unui instrument util atât pentru practicienii dreptului, cât și pentru studenții care se află în perioada de formare profesională. Demersul are în vedere complexitatea legislației penale actuale, caracterizată de interacțiunea permanentă dintre normele de drept penal general și dispozițiile derogatorii ori complementare introduse prin acte normative cu caracter special.

Un punct de plecare necesar îl reprezintă distincția dintre legea generală și legea specială. Codul penal și Codul de procedură penală constituie cadrul normativ general, stabilind regulile fundamentale de incriminare, sancționare și desfășurare a procesului penal. Aceste coduri au menirea de a garanta un cadru coerent și predictibil pentru toate categoriile de infracțiuni. Cu toate acestea, evoluțiile sociale, economice și politice din ultimele decenii au generat forme particulare de criminalitate, greu de încadrat și de combătut prin simpla aplicare a normelor generale. În fața acestor realități, legiuitorul a recurs la adoptarea unor legi speciale, menite să răspundă unor provocări punctuale: corupția la nivel înalt, traficul de droguri, traficul de persoane, criminalitatea organizată, terorismul, precum și nevoia de intensificare a cooperării judiciare internaționale.

Principiul fundamental care reglementează aplicarea raportului dintre legea generală și legea specială este consacrat de maxima juridică *lex specialis derogat legi generali*. Aceasta exprimă regula potrivit căreia dispozițiile speciale se aplică cu prioritate în fața celor generale, atunci când reglementează aceeași materie. Din această perspectivă, procedurile prevăzute în legile speciale analizate în cadrul prezentei lucrări nu se substituie regulilor Codului de procedură penală, ci le completează sau, acolo unde este necesar, le derogă. Prin urmare, un practician al dreptului trebuie să dețină atât cunoștințele generale privind procesul penal, cât și o bună înțelegere a mecanismelor procedurale speciale instituite prin aceste legi, pentru a putea asigura o aplicare corectă și eficientă a normelor.

Scopul lucrării este dublu: pe de o parte, să explice și să ordoneze reglementările procedurale dispersate în cadrul mai multor legi speciale, iar pe de altă parte, să ofere un ghid practic de interpretare și aplicare a acestora, destinat în special practicienilor – magistrați, avocați, consilieri juridici –, dar și studenților aflați în proces de formare. Structura lucrării a fost gândită astfel încât fiecare capitol să trateze, în mod distinct, principalele legi speciale ce

conțin norme de procedură penală: Legea nr. 78/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de corupție; Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane; Legea nr. 143/2000 privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri; Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, Legea nr. 535/2004 privind criminalitatea organizată și terorismul; Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală; precum și reglementările referitoare la Parchetul European (EPPO).

Un alt aspect esențial al demersului constă în identificarea unor criterii comune care guvernează aceste proceduri speciale. În primul rând, se poate observa tendința constantă de suprapunere și interconectare între normele legilor speciale și cele ale codurilor penale și de procedură penală. De pildă, dispozițiile privind utilizarea mijloacelor de probă speciale – interceptările, perchezițiile informatice, livrările supravegheate sau folosirea investigatorilor sub acoperire – sunt reglementate atât în Codul de procedură penală, cât și în legislația specială, dar cu particularități adaptate fiecărei categorii de infracțiuni. În al doilea rând, se constată preocuparea legiuitorului pentru protejarea unor categorii vulnerabile (victime ale traficului de persoane, consumatori de droguri, martori amenințați), ceea ce justifică instituirea unor mecanisme procedurale suplimentare față de dreptul comun. În al treilea rând, există o accentuată dimensiune internațională și europeană a acestor reglementări, mai ales în domeniul cooperării judiciare și al protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene.

Lucrarea de față își propune să trateze exclusiv aspectele procedurale, evitând dezvoltările legate de elementele de drept material, pentru a asigura coerență și pentru a răspunde necesităților practice ale profesioniștilor. Astfel, fiecare capitol va evidenția procedurile specifice: de la mecanismele de investigare și urmărire penală în materie de corupție, trafic de droguri sau criminalitate organizată, până la procedurile de predare a persoanelor în baza mandatului european de arestare, ori cele privind recunoașterea hotărârilor penale străine. Această delimitare metodologică este necesară pentru a păstra lucrarea în registrul ei de bază – un ghid legislativ și procedural.

De asemenea, se va sublinia importanța respectării drepturilor fundamentale în aplicarea procedurilor speciale. Chiar dacă aceste proceduri derogă de la dreptul comun, ele trebuie să rămână în limitele constituționale și convenționale privind drepturile omului, garantate de Constituția României și de tratatele internaționale la care statul este parte, în special Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Orice extindere a prerogativelor organelor judiciare trebuie contrabalansată de garanții adecvate pentru persoanele implicate, pentru a preveni abuzurile și pentru a menține echilibrul între interesele societății și cele individuale.

În acest context, lucrarea devine nu doar o analiză descriptivă a normelor juridice, ci și o reflecție asupra modului în care procedurile speciale reconfigurează arhitectura procesului penal român. Este esențial ca practicienii să conștientizeze că fiecare procedură specială are un scop precis – combaterea unor forme grave de criminalitate – dar și limite bine trasate, pentru a nu afecta principiile fundamentale ale procesului echitabil.

Prin urmare, această lucrare va constitui o sinteză a reglementărilor procedurale speciale, un reper pentru înțelegerea lor unitară și aplicarea coerentă, cu scopul de a contribui la o practică judiciară mai eficientă și la o interpretare mai clară a normelor legale.

Capitolul I

Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Secțiunea I. Reglementări europene privind corupția

Fenomenul corupției a devenit, în ultimele decenii, una dintre principalele provocări pentru ordinea juridică internă și europeană, generând reacții legislative și instituționale complexe. Într-o societate democratică întemeiată pe principiul legalității și pe respectul față de drepturile fundamentale, combaterea corupției nu poate fi privită doar ca o problemă morală sau economică, ci, mai ales, ca o chestiune de eficiență a justiției penale.

În plan european, corupția a fost recunoscută, potrivit art. 83 alin. (1) din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (TFUE)¹, drept un domeniu de criminalitate care reclamă un nivel ridicat de armonizare a legislațiilor statelor membre. De la adoptarea Protocolului la Convenția privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene² și până la Directiva (UE) 2017/1371 privind combaterea fraudei îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii³, Uniunea Europeană a dezvoltat un sistem coerent de norme ce definesc și sancționează atât corupția publică, cât și cea privată, punând accent pe protecția fondurilor europene și pe răspunderea penală a funcționarilor, indiferent de statutul lor – național sau european.

Conceptul european al corupției include atât corupția publică, cât și corupția privată, ambele având impact semnificativ asupra funcționării pieței interne și a gestionării resurselor financiare ale Uniunii Europene.

1. Corupția publică

Inițial, preocupările Uniunii Europene s-au concentrat asupra protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene, printr-un cadru juridic menit să sancționeze actele de corupție care afectau fondurile comunitare. Primul pas a fost adoptarea Protocolului la Convenția din 26 iulie 1995 privind

¹ Publicat în J.O. C 326 din 26.10.2012.

² Publicat în J.O. C 316 din 27.11.1995.

³ Publicată în J.O. L 198 din 28.07.2017.

protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene, la 27 septembrie 1996. Ulterior, această reglementare a fost consolidată prin Directiva (UE) 2017/1371 privind combaterea fraudei care afectează interesele financiare ale Uniunii (așa-numita *Directivă PIF*), care a abrogat instrumentele anterioare și a introdus o abordare unitară, modernă și eficientă a răspunderii penale pentru fapte de corupție ce implică fondurile europene.

În paralel, Uniunea a adoptat, la 26 mai 1997, Convenția privind combaterea corupției care implică funcționari ai Comunităților Europene sau funcționari ai statelor membre ale Uniunii Europene⁴, extinzând astfel aria de aplicare asupra actelor de corupție comise atât de funcționari europeni, cât și de cei naționali implicați în gestionarea intereselor Uniunii Europene.

Această convenție a fost completată ulterior de alte instrumente internaționale cu relevanță majoră: Convenția penală a Consiliului Europei privind corupția (27 ianuarie 1999)⁵; Convenția civilă privind corupția (4 noiembrie 1999)⁶; Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York, la 31 octombrie 2003⁷.

Cadrul european distinge clar între corupția pasivă (solicitarea sau primirea de avantaje necuvenite de către un funcționar public, în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu) și corupția activă (promisiunea, oferirea sau acordarea unui astfel de avantaj de către o altă persoană). În dreptul Uniunii, aceste infracțiuni sunt reglementate autonom, fiind sancționabile chiar dacă nu s-a produs efectiv un prejudiciu, atâta timp cât fapta este *susceptibilă* de a afecta interesele financiare ale Uniunii Europene.

Definiția „*funcționarului public*” a fost armonizată pentru a include trei categorii principale:

- funcționari ai Uniunii Europene - angajați, membri ai instituțiilor, organelor și agențiilor europene;
- funcționari naționali ai statelor membre sau ai țărilor terțe, atunci când exercită atribuții ce afectează fondurile Uniunii;
- alte persoane însărcinate cu gestionarea fondurilor europene, inclusiv contractanți privați și beneficiari de programe, în măsura în care exercită o funcție publică delegată.

⁴ Publicată în J.O. L 195 din 25.6.1997.

⁵ Ratificată de România prin Legea nr. 27/2002, publicată în M. Of. nr. 65 din 30 ianuarie 2002.

⁶ Ratificată de România prin Legea nr. 147/2002, publicată în M. Of. nr. 260 din 18 aprilie 2002.

⁷ Semnată de România la Merida la 9 decembrie 2003 și ratificată prin Legea nr. 365/2004, publicată în M. Of. nr. 903 din 05 octombrie 2004.

Această extindere este justificată de realitatea administrativă europeană, în care o parte considerabilă a gestionării fondurilor UE este externalizată către entități private sau autorități naționale delegate.

2. Corupția în sectorul privat

Pe lângă corupția publică, Uniunea Europeană a intervenit și în domeniul corupției private, considerată o amenințare directă la adresa concurenței loiale și a funcționării pieței interne. Acest demers a fost inițiat prin Acțiunea comună a Consiliului din 22 decembrie 1998 și a fost consolidat prin Decizia-cadru 2003/568/JAI privind combaterea corupției în sectorul privat⁸.

Aceasta a stabilit, în mod similar cu corupția publică, două forme autonome de incriminare:

- *corupția privată activă* - promisiunea, oferirea sau acordarea unui avantaj necuvenit unei persoane care exercită o funcție de conducere sau o activitate profesională într-o entitate privată, în scopul de a determina o acțiune contrară obligațiilor sale;

- *corupția privată pasivă* - solicitarea sau primirea unui astfel de avantaj de către persoana respectivă.

Deși logica incriminărilor este identică cu cea aplicabilă funcționarilor publici, definirea noțiunii de „*încălcarea a obligațiilor*” a fost lăsată la latitudinea legislațiilor naționale, ceea ce a condus la diferențe semnificative de aplicare între statele membre. În plus, decizia-cadru permite statelor să limiteze incriminarea doar la acele acte care denaturează concurența în domeniul comercial - o restrângere ce reduce gradul de uniformizare a dreptului penal european în acest domeniu.

3. Evaluare și tendințe de convergență

Uniunea Europeană a avut un rol de pionier în armonizarea dreptului penal al corupției, stabilind un cadru comun pentru infracțiuni care afectează atât interesele financiare ale Uniunii, cât și funcționarea pieței interne. Prin Directiva (UE) 2017/1371 și prin implicarea Parchetului European (EPPO), Uniunea a realizat o integrare fără precedent între dimensiunea represivă și cea administrativă a luptei împotriva corupției.

Totuși, menținerea unor definiții dependente de legislațiile naționale - în special în materia corupției private - și posibilitatea limitării incriminărilor

⁸ Publicată în J.O. L 192 din 31.07.2003.

diminuează uniformitatea juridică dorită. În prezent, tendința este de consolidare a cooperării judiciare prin mecanisme precum Eurojust, Oficiul European de Luptă – OLAF și EPPO, care facilitează o aplicare coerentă și eficientă a normelor penale europene.

Secțiunea a II-a. Reglementări interne privind corupția

Procesul de apropiere a drepturilor penale naționale, evidențiat și de doctrina europeană, a influențat profund evoluția legislației românești în materie. România, ca stat membru al Uniunii Europene, a fost nevoită să își adapteze regimul juridic al corupției la standardele europene, asigurând compatibilitatea între principiile dreptului penal intern și exigențele dreptului Uniunii. În acest context, inițial a fost adoptată Legea nr. 83/1992 privind procedura urgentă de urmărire și judecare pentru unele infracțiuni de corupție⁹, iar apoi Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție¹⁰ ce a reprezentat o etapă esențială în procesul de consolidare a mecanismelor de integritate publică și de eficientizare a justiției penale.

În viziunea legii nr. 78/2000 în art. 1 se delimitează în mod expres categoriile de persoane supuse regimului juridic special. Acestea nu se limitează la funcționarii publici în sensul strict al art. 175 C. pen., ci includ o gamă extinsă de subiecți, având în vedere realitățile economice și sociale ale statului. Astfel, potrivit art. 1 lit. a)-g), legea se aplică: funcționarilor publici și altor persoane care exercită atribuții publice [lit. a)]; persoanelor care îndeplinesc funcții de demnitate publică sau sunt alese ori numite în cadrul autorităților publice [lit. b)]; persoanelor cu atribuții de control, evaluare sau sancționare [lit. c)]; persoanelor care acordă asistență de specialitate ori consultanță ce poate influența decizii economice, administrative sau judiciare [lit. d)]; persoanelor care administrează capital public sau exercită funcții de decizie în societăți cu capital de stat [lit. e)]; persoanelor din domeniul bancar, financiar, bursier sau vamal, care gestionează fluxuri de fonduri publice [lit. f)]; persoanelor cu funcții de conducere în partide politice, patronate, sindicate, asociații sau fundații [lit. g)].

Prin această formulare amplă, legiuitorul a urmărit extinderea sferei răspunderii penale asupra tuturor persoanelor care, deși nu dețin o funcție publică în sens formal, pot influența decizii de interes public sau pot gestiona resurse provenite din fonduri publice.

⁹ Publicată în M. Of. nr. 173 din 22 iulie 1992.

¹⁰ Publicată în M. Of. nr. 219 din 18 mai 2000.

Această extindere este justificată de art. 308 C. pen., care prevede aplicarea dispozițiilor referitoare la funcționarii publici și altor persoane asimilate. În practică, acest articol a fost fundamental pentru tragerea la răspundere a funcționarilor bancari, consilierilor, intermediarilor și a reprezentanților societăților comerciale cu capital public.

Legea nr. 78/2000 nu acționează izolat, ci face parte dintr-un sistem normativ complex destinat combaterii corupției și criminalității economice. În aplicarea sa, trebuie avute în vedere mai multe reglementări complementare:

- Codul penal: art. 289-292 care reglementează infracțiunile de corupție (luare și dare de mită, traficul de influență și cumpărarea de influență); art. 308 C. pen. care extinde aplicabilitatea la alte persoane asimilate funcționarilor publici; art. 112¹ C. pen. instituie confiscarea extinsă, deosebit de importantă în cauzele de corupție. Legea nr. 78/2000 nu redefiniște conținuturile infracțiunilor, ci stabilește condiții speciale de urmărire și sancționare, majorând pedepsele și extinzând sfera subiectivă.

- Codul de procedură penală care se aplică în mod subsidiar, în special în ceea ce privește urmărirea penală, administrarea probelor și competența organelor judiciare. Legea nr. 78/2000 nu conține proceduri penale autonome, ci doar dispoziții de trimitere către Codul de procedură penală cu mențiunea că faptele reglementate sunt tratate ca infracțiuni de o gravitate deosebită, justificând utilizarea mijloacelor speciale de supraveghere (interceptări, flagrant, investigator sub acoperire etc.).

c) Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici¹¹. Aceasta asigură componenta preventivă a luptei anticorupție, prin obligativitatea transparenței averilor și veniturilor. Mecanismele din Legea nr. 115/1996 funcționează complementar Legii nr. 78/2000, prevenind acumularea nejustificată de avere care ar putea constitui indiciu al unei fapte de corupție.

Analiza acestei legi din perspectiva dreptului procesual penal evidențiază o serie de particularități procedurale care o diferențiază de regimul de drept comun. Legea instituie dispoziții speciale privind sesizarea organelor judiciare, competența materială și funcțională a organelor de urmărire penală, mijloacele de probă utilizabile în cauzele de corupție, precum și măsuri preventive și asigurătorii menite să garanteze recuperarea produsului infracțiunii. Totodată, aplicarea dispozițiilor procesuale se realizează sub supravegherea unei structuri specializate – Direcția Națională Anticorupție (DNA), organizată prin O.U.G.

¹¹ Publicată în M. Of. nr. 263 din 28 octombrie 1996.

nr. 43/2002¹² –, care reprezintă un element central al arhitecturii instituționale a anticorupției din România.

Dincolo de aspectele de drept material, Legea nr. 78/2000 configurează un regim procedural distinct, caracterizat prin prevalența principiului celerității, prin utilizarea mijloacelor tehnice moderne de supraveghere și printr-o colaborare extinsă între organele judiciare naționale și instituțiile europene, precum OLAF, Eurojust și Parchetul European (EPPO). Această interdependență între dreptul intern și cel european transformă legea într-un instrument de aplicare concretă a principiului *effet utile* al dreptului Uniunii, garantând protecția efectivă a intereselor financiare și instituționale ale statului și ale Uniunii Europene.

Prin urmare, vom analiza mecanismele procedurale instituite de Legea nr. 78/2000, cu accent pe particularitățile urmăririi penale, ale competenței organelor specializate și ale probatoriului în cauzele de corupție. Totodată, se va urmări identificarea corespondențelor dintre aceste proceduri speciale și exigențele dreptului european, în scopul de a evalua în ce măsură legislația română actuală reușește să realizeze echilibrul dintre eficiența urmăririi penale și respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei cercetate.

Evoluția cadrului legislativ anticorupție din România trebuie analizată în strânsă legătură cu dezvoltarea dreptului penal european și cu angajamentele asumate de statul român în procesul de aderare la Uniunea Europeană. Deși fenomenul corupției a fost sancționat, în forme variate, încă din Codul penal din 1969, configurarea unui sistem juridic coerent și specializat în combaterea acesteia a fost determinată de contextul european și de presiunea exercitată de standardele internaționale în materie.

În România, reglementarea distinctă a faptelor de corupție s-a realizat prin Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, care a marcat o etapă importantă în lupta împotriva corupției. Legea a introdus nu doar norme de drept material – incriminând faptele de corupție, infracțiunile asimilate și cele conexe –, ci și un cadru procesual propriu, menit să asigure o eficiență sporită a urmăririi penale.

Astfel, legea prevede dispoziții procedurale speciale privind:

– sesizarea organelor de urmărire penală, impunând obligația expresă a persoanelor cu atribuții de control de a sesiza organele judiciare atunci când constată indicii privind comiterea unor fapte de corupție (art. 23-24);

– competența materială și funcțională, atribuind urmărirea penală exclusiv procurorului, iar judecarea cauzelor unor complete specializate (art. 22 și art. 29);

¹² Publicată în M. Of. nr. 244 din 11 aprilie 2002.

- măsurile asigurătorii obligatorii, pentru garantarea recuperării prejudiciului (art. 20);
- confiscarea extinsă, reglementată în corelație cu dispozițiile Codului penal;
- utilizarea probelor tehnice speciale, precum interceptările sau flagrantul, în scopul descoperirii și documentării faptelor complexe, conform dispozițiilor Codului de procedură penală.

În vederea aplicării unitare a acestor norme, prin O.U.G. nr. 43/2002 s-a înființat Direcția Națională Anticorupție (DNA), structură autonomă în cadrul Ministerului Public, cu competență exclusivă în investigarea infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000. Direcția Națională Anticorupție a devenit principalul instrument procedural al statului român în combaterea corupției, integrând în activitatea sa elemente de cooperare internațională și standarde de eficiență.

Legea nr. 78/2000, analizată din perspectiva dreptului procesual penal, reflectă procesul de europenizare a justiției penale române, în care principiile autonomiei de procedură națională coexistă cu obligația de conformare la normele Uniunii. În acest sens, instituțiile naționale trebuie să asigure aplicarea efectivă a directivelor și convențiilor internaționale, fără a aduce atingere garanțiilor procesuale consacrate de Constituția României și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, aplicarea dispozițiilor Legii nr. 78/2000 presupune o dublă perspectivă:

- **internă**, care vizează respectarea principiilor procesului penal român (legalitatea, contradictorialitatea, dreptul la apărare);

Perspectiva internă se fundamentează pe principiile esențiale ale procesului penal român, care garantează echilibrul între interesele generale ale societății și drepturile individuale ale persoanei cercetate sau judecate. Legea nr. 78/2000, deși are ca scop principal protejarea interesului public împotriva corupției și a faptelor asimilate acesteia, trebuie interpretată și aplicată în acord cu principiile legalității, contradictorialității, loialității probelor și dreptului la apărare. Astfel, orice măsură procesuală dispusă în cauzele privind infracțiuni de corupție trebuie să respecte cadrul constituțional al garanțiilor procesuale și să evite transformarea finalității represive într-un instrument arbitrar. De exemplu, procedurile speciale de urmărire penală și competența extinsă a organelor specializate, precum Direcția Națională Anticorupție, trebuie să se desfășoare cu respectarea strictă a principiului proporționalității și a rolului activ al instanței. Prin urmare, aplicarea Legii nr. 78/2000 pe plan intern

reflectă efortul de a armoniza exigențele luptei anticorupție cu valorile statului de drept și cu protecția efectivă a drepturilor fundamentale.

• **europeană**, care impune eficiență, celeritate și cooperare transfrontalieră în combaterea corupției.

Din perspectivă europeană, Legea nr. 78/2000 se înscrie într-un proces mai amplu de integrare a normelor Uniunii Europene și a standardelor stabilite de Consiliul Europei în materia combaterii corupției. Instrumentele juridice precum Convenția ONU împotriva corupției (2003), Convenția penală privind corupția a Consiliului Europei (1999) și Directivele UE privind confiscarea bunurilor provenite din infracțiuni sau protejarea intereselor financiare ale Uniunii au determinat o adaptare structurală a legislației naționale. Această perspectivă impune statelor membre nu doar să incrimineze faptele de corupție, ci și să creeze mecanisme procedurale eficiente pentru investigarea și judecarea lor. În acest context, eficiența și celeritatea procedurilor nu pot fi privite ca simple obiective administrative, ci ca exigențe impuse de obligațiile de cooperare loială între statele membre (art. 4 TUE). Totodată, cooperarea judiciară transfrontalieră, prin intermediul Eurojust, OLAF și Parchetului European (EPPO), consolidează dimensiunea europeană a aplicării Legii nr. 78/2000, transformând-o într-un instrument al politicii penale comune de protecție a valorilor fundamentale ale Uniunii: legalitatea, integritatea și transparența în exercitarea funcțiilor publice.

Această interdependență dintre dreptul național și cel european conturează un nou model de drept procesual penal – unul **integrat și funcțional**, orientat spre protejarea intereselor financiare ale Uniunii și spre consolidarea statului de drept în România.

Secțiunea a III-a. Dispoziții procedurale în aplicarea Legii nr. 78/2000

Legea nr. 78/2000 nu are doar o dimensiune de drept penal material, prin incriminarea unor fapte specifice de corupție, ci și una de **drept procesual penal**, întrucât instituie norme speciale care derogă de la dreptul comun în privința urmării penale, a competenței organelor judiciare, a administrării probelor și a aplicării măsurilor preventive și asigurătorii. Aceste particularități se justifică prin natura infracțiunilor vizate – fapte de o gravitate deosebită, adesea complexe, care presupun un nivel ridicat de profesionalism și cooperare interinstituțională.